

Arrest

nr. 93 873 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest met nummer 90 756 van de Raad van 30 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 4 maart 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 6 maart 2009 een asielerzoek in.

1.2. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 28 april 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 16 december 2009, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest met nummer 39 444 van 26 februari 2010 verwerpt de Raad het tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2009 ingestelde beroep.

1.5. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 6 april 2010 ontvankelijk verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 15 september 2011 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 10 november 2011 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.8. Bij arrest met nummer 72 455 van 22 december 2011 verwerpt de Raad het tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2011 ingestelde beroep.

1.9. Op 26 januari 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 5 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de op 10 november 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 5 juli 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

[B. A.] [...]

Geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Kosovo

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter § 3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag d.d. 10.11.2011 een vervallen identiteitskaart voor op naam van [B. A.], uitgereikt op 31.05.2008 en geldig tot 31.05.2011. Hoewel uit artikel 9ter § 2 het aantonen van identiteit ook toelaat door andere middelen dan een geldige identiteitskaart, eist het daarentegen het aantonen van “de constitutieve elementen van identiteit”. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof d.d. 26 november 2009 en Toelichting bij Art. 9ter) en die dus

sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. Geboorteplaats en – datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen identiteitskaart levens slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuwe, geldige identiteitskaart.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art. § 2 en § 3 – 2° en Arrest 73.696 RVV d.d. 20 januari 2012).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent de eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken [...].

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 02.02.2012, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Ingevolge een materiële vergissing in het inleidende verzoekschrift waarbij een foutief kenmerk van het administratief dossier van verzoeker bij verweerder werd vermeld, werd door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in eerste instantie een administratief dossier met een foutief kenmerk opgevraagd bij verweerder. Aldus werd eveneens een foutief administratief dossier neergelegd. Een nota met opmerkingen werd hierbij niet gevoegd. Bij tussenarrest met nummer 90 756 van de Raad van 30 oktober 2012 werd huidige zaak opnieuw verwezen naar de algemene rol met het oog op het opvragen van het correcte administratief dossier bij verweerder. Dit teneinde de Raad toe te laten met kennis van zaken te oordelen en gelet op de rechten van verdediging. De Raad benadrukt evenwel dat hierbij niet werd bepaald dat verweerder een nieuwe termijn diende te worden toegekend om een nota met opmerkingen over te maken. De op 7 november 2012 alsnog overgemaakte nota met opmerkingen dient bijgevolg wegens laattijdig ambtshalve uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...] 1. Verweerder is niet consistent in het nemen van zijn beslissing:

- Het onderzoek van het regularisatieverzoek van 28.04.2009 heeft uiteindelijk geleid tot een ongegrondverklaring met beslissing DVZ van 15.09.2011.

Op dat moment was de identiteitskaart van verzoeker (Identity Card UNMIK) al verstreken, meer bepaald op 31.05.2011.

Dienst Vreemdelingenzaken nam nochtans een beslissing om het verzoek ongegrond te verklaren en niet om het onontvankelijk te verklaren.

- Het tweede regularisatieverzoek van 10.11.2011 heeft geleid tot een eerste beslissing vanwege DVZ op 19.01.2012, waarbij het verzoek onontvankelijk werd verklaard, niet omwille van een gebrek aan een actueel identiteitsdocument, maar omwille van een niet conform medisch attest, zoals hierboven uitgelegd.

Verweerder heeft dus op dat moment het verzoek niet onontvankelijk verklaard omwille van een gebrek aan een actueel identiteitsdocument!

Huidige beslissing van DVZ is derhalve noch ernstig noch redelijk te noemen, in het licht van het bovenstaande, vermits die beslissing getuigt van een onzorgvuldige voorbereiding van het dossier in functie van de te nemen beslissing en van een manifest gebrek aan consistentie.

2. Er is goed geargumenteerde rechtspraak die de stelling van verzoeker ondersteunt:

2.1. Arrest RvV nr. 72.478 d.d. 22.12.2011:

Het betrof hier, volledig vergelijkbaar met onderhavige casus, een door de UNMIK (United Nations Interim Administration Mission) in Kosovo uitgereikte identiteitskaart, waarvan de geldigheidsduur (tot 26.02.2006) verstreken was bij het indienen van het regularisatieverzoek op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet.

De RvV onderzocht vooreerst of de nationaliteit deel uitmaakt van de identiteit, zoals deze bedoeld is in voormeld art. 9ter, waarop bevestigend werd geantwoord met verwijzing naar het arrest 193/2009 van 29.11.2009, gewezen door het Grondwettelijk Hof in België.

De tweede (sub)vraag die de RvV zich stelde, was te weten of een verstreken identiteitskaart nog een bewijs van identiteit en van nationaliteit kan vormen.

Het antwoord was:

- wat betreft het bewijs van identiteit, blijft ook een verstreken identiteitskaart geldig als bewijs
- wat betreft het bewijs van de nationaliteit, kan dit ook het bewijs vormen, "tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (naar analogie met RvS 31.12.2010, nr. 209878)".

De Raad onderzocht in dat geval of er in de bestreden beslissing of in het administratief dossier of in een nota van verweerder elementen waren die twijfels deden rijzen, waardoor een tegenindicatie zou gevormd worden voor de nationaliteit, zoals die bleek uit de verstreken identiteitskaart.

Opnieuw verwees de Raad naar voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof dat oordeelde "dat een paspoort - en derhalve bij uitbreiding ook een door de wet voorziene identiteitskaart - uiteraard het bewijs van identiteit en nationaliteit, zoals geëist in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie om medische redenen, kan vormen, ook als het inmiddels vervallen is."

De Raad vernietigde derhalve de beslissing, met verwijzing naar de schending van o.m. de materiële motiveringplicht.

2.2.

Een ander arrest van de Raad, met nummer 72.358, gewezen op 21.12.2011, behandelde het geval van een vervallen paspoort en vernietigde de negatieve beslissing, met verwijzing naar hetzelfde arrest van het Grondwettelijk Hof en tevens met verwijzing naar de parlementaire voorbereiding m.b.t. het nieuw art. 9ter (art. 187 Wet diverse bepalingen van 29.12.2010, B.S. 31.12.2010).

Daarin werd uitdrukkelijk, als één van de vele voorbeelden, een 'oud nationaal paspoort' vermeld (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

2.3.

Het arrest van de Raad met nummer 50.869 van 08.11.2010 vernietigt eveneens een beslissing DVZ omdat niet bleek dat DVZ alle dienstige stukken, waaronder een afschrift van een vervallen paspoort had onderzocht, waardoor de zorgvuldigheidsplicht was geschonden.

3. Er is tevens een bepaling in de Omzendbrief van 21.06.2007, die weliswaar betrekking heeft op de voorwaarden van art. 9bis Vreemdelingenwet, doch die volledig analoog met het art. 9ter kan toegepast worden.

Het betreft volgende bepaling:

“B. Identiteitsdocument of vrijstelling.

Het nieuw art. 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden (5). Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.”

Deze bepaling, zelfs al heeft deze geen bindende werking, bevestigt het standpunt van verzoeker en toont nog eens aan dat verweerder op het vlak van het bewijs van identiteit en nationaliteit, niet consequent omgaat met de door haar gestelde voorwaarden.”

3.2.1. De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.2. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2 ° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3 ° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4 ° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. [...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7 [...]"

3.2.3. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder de kop "*Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof*" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het

arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

3.2.4. *In casu* voegde verzoeker bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een identiteitskaart, uitgereikt door de United Nations Interim Administration Mission in Kosovo te Pristina op 31 mei 2008 en waarvan de geldigheidsduur verstreek op 31 mei 2011. Verweerder verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk, daar deze identiteitskaart reeds vervallen was op het ogenblik van de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf en een vervallen identiteitskaart de actuele nationaliteit van verzoeker niet aantoonde. Hierbij wordt erop gewezen dat de nationaliteit, in tegenstelling tot de overige aspecten van de identiteit van een persoon, onderhevig kan zijn aan wijziging.

3.2.5. De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoonde en dat het Hof aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

3.2.6. De vraag stelt zich vervolgens of een verstreken identiteitskaart een bewijs van identiteit en vooral van nationaliteit kan vormen.

Een verstreken identiteitskaart blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het document komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op deze kaart vermelde naam en voornaam en geboorteplaats- en datum heeft. Dit wordt door verweerder ook niet betwist.

Een vervallen identiteitskaart kan verder het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (naar analogie met RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers nationaliteit die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonde zoals bepaald in artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, schendt verweerder de materiële motiveringsplicht.

De stelling in de bestreden beslissing dat "[n]ergens uit het dossier [blijkt] dat betrokkene enige naarstigheid zou hebben aan de dag gelegd voor het bekomen van een nieuwe, geldige identiteitskaart" betreft verder een kritiek op het gedrag van verzoeker doch is niet van aard dat hieruit enige gerechtvaardigde twijfel blijkt inzake de nationaliteit van verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing ook nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien het feit dat in deze zaak wel gegevens voorhanden waren die gerechtvaardigde twijfels over de nationaliteit met zich brachten, hetgeen *in casu* op generlei wijze blijkt, is geen vergelijking mogelijk met het beroep dat tot het voormelde arrest heeft geleid.

Door de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, louter omdat een identiteitskaart met een verstreken geldigheidsduur werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel dienen bijgevolg niet nader te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS